

CINSTIRE VOUĂ EROILOR

(OMAGIUL UNUI SLUJITOR AL CODRULUI)

«Ingenunchiați cei ce a-ți rămas în viață, — înaintea celor ce au căzut în lupte, făurind din nou, prin moartea incomparabilă, pactul vieții eterne a rasei noastre.

În tragedia luptei fără speranță acolo s'a petrecut schimbarea la față a marelui martir: «țăranul ostaș».

Nu cred că s'ar putea găsi o mai potrivită și plastică evocare, decât aceasta a lui V. Pârvan, cu prilejul sărbătoreștii zile de cinstire a feciorilor ce poartă nimbul de strălucire al victoriei pe care ei ne-au dăruit-o.

Dela moartea prea timpurie a înzestratului moldovean, fecior de dascăl — din Huruești Perchiu (Tecuci), — au trecut 14 ani și... se pare că această teamă, sau îngrijorare a lui Pârvan că: «florile și copacii nu uită, ci păstrează ramul și florile uscate, împodobindu-se cu ele ca într'o haină a amintirilor, pe când oamenii — ei singuri uită — chiar pe cei mai dragi ce nu mai sunt», — e un adevăr valabil și în cazul său. Noi oamenii și chiar discipolii săi de până mai ieri, nu se prea griesc ca să nu lase painjenișul uitărei să se întindă peste icoane dragi, ale părinților spirituali, ziditori ai culturii noastre.

La Bug și Nipru, în Crimeea și la Marea de Azov, după ce au trecut Prutul și «blestemata apă» a Nistrului, ostașii crucificatei României, răzbună toate umilirile și amputările ultimilor ani de prăbușiri morale, armata noastră cucerind laurii victoriei — «umăr la umăr» cu bravii luptători ai Marelui Reich... Acum se înscrie cu sânge — titlul nobiliar — al oștirea desrobitoare. Sentinela română — cea mai mică, singuratică și care nu a prea cunoscut huzurul destinului — veghiază neclintită în Răsărit, spre a opri puhoiul navalnic al celor fără de Dumnezeu, al bolșevicilor distrugători de căminuri și biserici.

A fost destul un singur an de încercări supraomenești, cum prea rar se întâlnesc în viața efemeră a unui om: granițele mutilate — fără luptă — prin șantaj, amenințări diplomatice

cutremure, inundații, toate cataclismele naturale prevestitoare, apoi neînțelegeri interne, trăându-ne până pe marginea prăpastiei, până ce s'a ridicat dintre noi Omul predestinat care în cel mai greu ceas al existenței noastre să riște propria sa viață, spre a salva pe a Neamului, căruia i s'a dăruit!

Mareșalul Antonescu, înțelegând tâlcul vremii,— care impunea hotărâri aspre, neșovăelnice,— a prilejuit această sublimă «Schimbare la față» — epocală — reabilitându-ne pe noi ca neam în rândul popoarelor civilizate, prin înfrățirea destinului nostru cu al «Axei», pecetluind astfel pactul eternei vieți a rasei latine, care se deșteaptă din greul somn letargic. Legiunile Romei Imperiale, ale Spaniei naționaliste și ale României tânărului Rege Mihai «Întregitorul», pornesc în Cruciada împotriva nelegiuitorilor asasini ai lui Stalin.

Pe câmpiile Basarabiei, în platoul păduros al Corneștilor, la Țiganca, iar peste Nistru la Mohilău, în Transnistria românească, acolo s'a înfăptuit minunea Invierei — sărmanelor țări surori, a Bucovinei și Basarabiei eliberate, sfârșind calvarul, după ce singuri ne purtăm crucea ispășirilor pe drumul Golgoței . . . anului 1940.

«Ce trist e că putem uita»!

«Copacii nu uită, ci ei păstrează an după an ramura ce s'a uscat;

«Florile nu uită nici ele, ci îmbrățișând foile uscate se împodobesc ca într'o haină a amintirilor;

«Numai noi oamenii uităm»;

«Ce sfâșietor e că putem uita pe morții care ne-au dăruit viitorul».

Stă scris astfel tot în «Memorialul» închinat de Pârvan, «În mortem Commilitonum», camarazilor căzuți în războiul pentru unitatea națională, asemeni «Eroilor lui Carlyle».

Și le crestează acestea pe răbojul aducerilor aminte unul dintre slujitorii codrului, dintre cei care deasemeni nu uită, că astfel învățat-au ei din hrisevul și darurile naturii, ca un prinos memoriei camarazilor ingineri silvici: Berențan Roman, Ghervasia Pantelimon, Niculescu Petre, Georgescu Romulus (ultimul abia ieșit de pe băncile școlii), căzuți în lupta pentru cruce, onoare și reîntregirea Țării, în fruntea luptătorilor, — eroi ano-

nimi— printre care se vor fi găsit mulți dintre umilii pădurari, brigadieri și conductorii silvici.

Pădurile martire și eroice și-au plătit tributul generos, prin tot ce a scris în ele slova năprasnică a războiului prin bombardamente și plăcile incendiare, distrugerii care vor cere decenii și trudă spre a-și vindeca rănilor.

Dar au sângerat pădurile și prin breslașii lor fanatici, prezenți la apelul Țării în cruciada anti-bolșevică.

Să nu uităm că mulți dintre noi sunt purtătorii celor mai înalte distincții ostășești, unii chiar cu cruciulița cu panglica albastră a ordinului «Mihai Viteazul» și «Crucea de Fier» și pe toți bravii în viață sau trecuți în viața de dincolo de moarte îi omagiem cu pietate, fără a negocia superba și pilduitoarea lor faptă.

„Carte cu litere de foc e războiul, din care mintea popoarelor lumii învață din veac în veac ce este Jertfa, ce e Idealul, ce este Patria!”

„Până la înfrângere noi nu știussem ce înseamnă a iubi Patria.”

Dureroasă lecție a războiului, însă minunată și atât de necesară terapeutică, fii binecuvântată înfrângere și umilire vremelnică, grație cărora a urmat revirimentul și regăsirea noastră.

Așa cânta poetul filozof Pârvan, glorificând „Moldova iubită, care de veacuri ne dă pe istoricii patriei.”

Și e atât de desăvârșit cordul melodic dintre simțimintele pe care le trezesc poemele în proză din «Memorialele» lui Vasile Pârvan, în cadrul vremii de epopee pe care o scriu soldații româno-germani de sub conducerea Mareșalului Antonescu, încrustând letopisețul domniei lui Mihai I, purtătorul de nume simbolic, flancați în extrema stângă a Nordului, de bravii Finlandezi ai Mareșalului Marnerheim, de Italieni și ceilalți aliați, înaintea cărora așa cum ne-o spunea dintr'un început istoricul Pârvan, datori suntem noi cei rămași în viață să îngenunchem înaintea mucenicilor eroi, care ne-au pregătit din moartea lor, ființa noastră viitoare.

CEZAR CRISTEA

Ing. Insp. g-ral silvic